

П. Г. Удхаус

Историята на Уилям

Госпожица Посълтуейт, нашата любезна и бдителна барманка, ни беше осведомила шепнешком, че джентълменът ей там в кюшето бил американски джентълмен.

– От Америка е – поясни госпожица Посълтуейт, за да разсее всяко недоразумение...

– От Америка? – откликнахме ние.

– От Америка – потвърди нашата поителка. – Американец.

Господин Мълинър се надигна, преливащ от изящната любезност на Стария свят. Ние в бара на „Въдичарски отдиш“ не сме обръгнали на американци. Не всеки ден ни идват на крака. Но сторят ли го, приветстваме ги сърдечно с добре дошли. Даваме им да разберат, че „Ръце, протегнати през океана“, не е празна безсъдържателна фраза.

– Добър вечер, сър – поздрави господин Мълинър. – Ние с моя приятел тъкмо се питахме дали не бихте ни направили честта да се присъедините към скромната ни компания.

– Много мило, сър.

– Госпожице Посълтуейт, обичайното. Разбрах, че сте от другия бряг на океана, сър. Как намирате нашата английска провинция?

– Възхитителна е. Макар че, ако ми позволите, не би могла да се сравни по красота с моя роден щат.

– От кой щат сте, сър?

– От Калифорния – поясни гостът и благоговейно свали шапка. – Щатът бижу на Съюза. С лазурното си море, благородни планини, несекващо слънце и уханни цветя Калифорния няма равна на себе си. Населена с усърдни мъже и женствени жени...

– Калифорния щеше да е прекрасна – прекъсна го господин Мълинър, – ако не бяха земетресенията.

Гостът ни подскочи като ухапан от подла гадина.

– Земетресенията са непознато явление в Калифорния – заяви той прегракнало.

– Какво ще кажете за онова през 1906-та?

– То не беше земетресение, а пожар.

– Аз пък съм чувал, че било земетресение – настоя господин Мълинър.

– Чичо ми Уилям е бил там, когато е сдрусало, и колко пъти ми е казал „Ако не беше земетресението в Сан Франциско, момчето ми, и досега да си ходя ергенин“.

– Не ще да е било земетресение. Трябва да е бил пожарът.

– Тогава ще ви разкажа историята, пък вие сами отсъдете.

– С удоволствие ще чуя историята за големия пожар в Сан Франциско – учтиво заяви калифорниецът.

Чичо ми Уилям (започна господин Мълинър) по онова време се завръщал от Изтока. Търговските интереси на Мълинърви винаги са били широкообхватни, та той бил на кратко посещение в Китай да надзирава износа на чай, в който бил вложил доста налични. Намерението му било да слезе от кораба в Сан Франциско и да прекоси континента с влак. Особено му се искало да зърне Големия каньон в Аризона. А когато открил, че Мъртъл Банкс от много години лелеела същото възжелание, за него това било поредното доказателство за сродството на душите им. Поради което решил без много маене да ѝ предложи ръката и сърцето си.

Въпросната госпожица Банкс била негова спътница на парахода. Ден подир ден Уилям Мълинър се влюбвал все по-дълбоко в нея, така че последния ден от пътуването, докато се промъквали през Златната врата, той ѝ направил въпросното предложение.

Така и не научих точните думи, които е пуснал в обръщение, но имам основания да смятам, че са били убедителни и красноречиви. Всички Мълинърви са забележителни оратори, а по такъв съществен повод той несъмнено се е проявил достойно. Когато най-сетне приключил, нещо му подсказало, че поведението на момичето е определено многообещаващо. Стояла и зяпала надолу от парапета към водата с крайно заваян вид. След което се обърнала към него.

– Господин Мълинър – казала. – Много съм поласкана от всичко, което току-що изложихте. – (Не забравяйте, че действието се развива във времена, когато момичетата са се изразявали по този начин.) – Вие ми оказахте честта да ми направите най-големия комплимент, който един мъж може да направи на една жена. И все пак...

Сърцето на Уилям Мълинър се омръзнало. Това „все пак“ никак, ама никак не му харесало.

– Има ли друг мъж? – попитал с пресъхнали уста.

– Честно казано, да, има. Господин Франклин ми направи идентично предложение тази заран. Обещах му да си помисля.

Настъпило мълчание. Уилям си казвал, че от самото начало този Франклин не му вдъхвал никакво доверие. Би трябвало да очаква Дезмънд Франклин да се прояви като точно такава заплаха. Той бил от слабите, напрегнати мъже с ястребови лица, типичен Строител на Империята, каквито срещаш на всяка крачка там на Изток – от тези, дето стоят

непоколебимо на палубата, дъвчат мустак с поглед, впит в хоризонта, а когато момичето ги попита, за какво са се замислили, поемат рязко въздух и се извиняват за своята разсеяност, но залезът винаги им напомнял за деня, когато били претрепали четирима пирати с ей тези две голи ръце и спасили добрия стар Тъпи Смидърс от неизбежната страшна участ.

– Господин Франклин е безкрайно обаятелен – продължила Мъртъл Банкс. – Жените много си падат по дейните мъже. Той е убил четири акули с джобното си скаутско ножче.

– Според самия него – изръмжал Уилям.

– Но той ми показва ножчето – простичко го оборило момичето. – А в друг един случай повалил два лъва с един изстрел.

Сърцето на Уилям Мълинър натежало, но той не се предал.

– Не изключвам да е извършил всичко това – казал, – но винаги съм смятал, че женитбата означава нещо повече. Ако аз бях момиче, бих търсил в мъжа стабилност на характера. За да илюстрирам смисъла на казаното, ще ви попитам дали ме забелязахте по време на надбягването с яйце и лъжица в спортните мероприятия на кораба? Именно тогава аз демонстрирах качествата, които се изискват от един женен мъж: несломимо хладнокръвие, чиличена решимост, кротка, ненаатрапчива храброст. Мъж, който при такива тежки условия е обиколил три пъти палубата с лъжица, крепяща яйце, е мъж, комуто можете да доверите живота си.

Тя била сразена от силата на доводите му, но бързо се окопитила.

– Трябва да помисля – казала. – Трябва да помисля.

– Разбира се – съгласил се Уилям. – Нали ще ми позволите да се видя с вас в хотела, след като дебаркираме?

– Естествено. И ако... искам да кажа, че каквото и да се случи, вие ще останете завинаги мой много скъп приятел.

– Хм – казал Уилям Мълинър.

През следващите три дни престоят му в Сан Франциско се отличавал със слънчева приятност в рамките на възможното, като се има предвид фактът, че и Дезмънд Франклин бил отседнал в същия хотел, в който пребивавали чичо ми и госпожица Банкс. Уилям Мълинър обаче съумял хитроумно да се отърве от него и двамата с госпожица Банкс прекарвали няколко щастливи часа в парка на Златната врата. Ударът се стоварил вечерта на третия ден.

– Господин Мълинър – казала Мъртъл Банкс. – Бих искала да поговоря с вас.

– Винаги – нежно откликнал Уилям. – Стига да не се каните да ме уведомяте, че възнамерявате да се омъжите за тази напаст Франклин.

– Но аз тъкмо това се канех да оповестя и ще ви помоля никога да не го наричате напаст, защото той е храбър и безстрашен мъж.

– Кога се решихте на тази безотговорна постъпка? – замаяно попитал Уилям.

– Няма и един час. Разговаряхме в градината и не знам как разговорът се отплесна по посока на носорозите. Тогава той ми разказа как един ден в Африка някакъв носорог го погнал и той се покатерил на високо дърво, а после хвърлял отгоре черен пипер в очите на звяра, за да се отърве от него. По една щастлива случайност тъкмо обядвал, когато се появило животното, и държал в една ръка твърдо сварено яйце, а в другата – пиперница. Щом чух тази история, аз – подобно на Дездемона – го заобичах заради опасностите, през които е преминал, а той ме обикна за топлото съчувствие, което му демонстрирах. Сватбата ще е през юни.

Уилям Мълинър заскърцал със зъби, внезапно обзет от ревнива ярост.

– Лично аз – казал – намирам, че току-що чутото разкрива въпросния Франклин в една рядко неапетитна, дори бих я нарекъл зловееща светлина. Според собствените му признания основната черта на характера му очевидно е жестокото отношение към животните. По всичко личи, че този човек не е способен да срещне акула, носорог или друга безсловесна твар, без да се върже на фльонга, за да ѝ причини тежко телесно увреждане. Най-малко бих искал да бъда упрекнат в липса на благопристойност, но все пак не мога да не изтъкна, че ако вашият брак бъде благословен свише, то децата ви ще ритат котките и ще връзват тенекиени кутии за опашките на кучетата. Затова послушайте съвета ми и му напишете една бележка в смисъл, че много съжалявате, но сте размислили.

Момичето станало и го изгледало надменно.

– Не се нуждая от вашия съвет, господин Мълинър – казало то с такова студенина, че чичо ми кихнал. – И изобщо не съм размислила.

Уилям Мълинър незабавно бил обзет от яд към себе си и съжаление, че изобщо е отворил уста. Има един етап в развитието на мъжката любов, когато той, мъжът, усеща остра наложителност да се свие на кълбо и да издава насечени блеещи звуци, ако обектът на обичта, не дай си Боже, го погледне накриво. Чичо Уилям бил на този етап. Последвал я по петите, когато тя се оттеглила с гордо вирната глава във фойето на

хотела, пелтечейки нечленоразделни извинения. Ала Мъртъл Банкс била несломима.

– Оставете ме на мира, господин Мълинър – казала и му посочила улицата. – Вие осквернихте с клевети един достоен мъж и аз не желая повече да имам нищо общо с вас. Вървете си!

И Уилям последвал посоката на пръста ѝ. Ала душевната бъркотия, омотала го в кълбото си, била толкова мащабна, че се заклешил във въртящата се врата и направил единайсет обиколки, преди портиерът да се притече на помощ и да го измъкне.

– Щях да се намеся по-рано, сър – пояснил човекът почтително, след като го положил върху тротоара, – но басът, на който се хванах с колегата, изискваше минимум десет завъртания. Та изчаках единайсетото, за да няма после хър-мър, това било, онова било.

Уилям го изгледал със замаяни кривоогледи очи.

– Портиере – казал.

– Да, сър?

– Каж ми, портиере, ако момичето, което обичаш, вземе, че се сгоди за друг, какви стъпки ще предприемеш?

Портиерът се замислил.

– Нека първо си изясним фактите – казал той, след като американският му ум успял да се пребори с британската фразеология на Уилям. – Значи ме питате какво ще направя, ако Джейн, на която гледам кат на сигурно маце, вземе, че ме прати да се проветря, щот си е намерила ново гадже?

– Нещо такова – признал чичо ми, също след кратък езиков размисъл.

– Че то от лесно по-лесно – обявил портиерът. – Отивам право в кръчмата на Майк да си поръчам няколко едно след друго.

– Няколко?

– Да, сър. Едно след друго.

– Къде каза?

– При Майк, сър. Ей там на ъгъла. Няма начин да не го забележите.

Уилям му благодарил сърдечно и се отправил, накъдето сочел по-редният пръст. Думите на портиера били зачекнали нов и до голяма степен интересен поток на мисълта му. Няколко, значи. И то в плътна последователност, значи. Току-виж имало хляб в тази работа.

Уилям Мълинър никога до този момент не бил вкусвал алкохол. Бил обещал на покойната си майка (преди да се спомине), че няма да сложи и капчица в уста, докато не навърши или двайсет и една, или

четирийсет и една години – не си спомнял кое от двете. Сега бил двайсет и девет годишен, но предпочитал да играе на сигурно, в случай че е объркал цифрите, поради което бил пълен въздържател. В момента обаче, докато крачел апатично към ъгъла с кръчмата, бил обзет от вътрешното усещане, че при тези извънредни обстоятелства майка му би проявила разбиране. Вдигнал очи към небесата, за да я попита би ли имала нещо против няколко чашки една подир друга, и чул далечен неясен шепот: „Давай, момчето ми!“

В същия миг се озовал на прага на ярко осветена пивница.

Миг се колебал. Сетне болезнено пощипване откъм разбитото сърце му напомнило за неотложността от вземането на спешни мерки, та бутнал вратата и влязъл в заведението.

Основната забележителност на жизнерадостното помещение бил дългият дървен тезгях, на който подпирало лакти многобройно гражданство, докато краката му почивали върху нещо като желязна релса в долния край на тезгяха. Зад същия стърчал от кръста нагоре най-благият мъж, когото Уилям някога бил виждал. Имал кръгло лице и бяло сако и наблюдавал приближаващия Уилям с нескрита радост.

– Това ли е кръчмата на Майк? – попитал чичо ми.

– Да, сър – отвърнал кръглоликият.

– Вие ли сте Майк?

– Не, сър. Но имам пълномощно да действам от негово име. С какво мога да ви бъда полезен?

Цялостното поведение на мъжа било като на добронамерен по-голям брат, поради което Уилям с готовност му се доверил. Той също като американското гражданство опрял лакти на тезгяха и крака на релсата, след което заговорил с тъжовно прихълцване в гласа.

– Ако предположим, че единственото момиче, което някога сте обичали, вземе, че се сгоди за друг, какво според вас ще отговаря най-добре на случая?

Благодушният барман се призамислил.

– Ами – отвърнал най-сетне, – лично аз бих препоръчал коктейл Взривоопасен полъх, но това е, пак подчертавам, лично предпочитание и не бих се засегнал, ако решите да го пренебрегнете.

Един член на тълпата, която междувременно била наобиколила съчувствено чичо ми, поклатил решително глава. Бил обаятелен мъж с насинено око, който явно се бръснел всеки втори четвъртък.

– По-добре му дай Росна капка.

Втори мъж, този по пуловер и каскет, не бил съгласен.

– Човекът си плаче за Радостта на гробаря – отсякъл непрекословно.

Всички до един били такива сладури и вземали тъй присърце и всеотдайно неговото добруване, че на Уилям сърце не му позволило да отдаде някому своето предпочитание. И като си припомнил съвета на портiera (няколко едно след друго), той намерил изход от дилемата, без да фаворизира никого. Поискал и трите препоръчани напитки.

Ефектът от поглъщането им бил мълниеносен и рядко удовлетворителен. Докато пресушавал първата чаша, станал свидетел на факелно шествие, за чието съществуване до този миг не бил и подозирал. Шествието дружно замарширувало надолу по хранопровода му и с високо вирнати факли тръгнало да изследва дълбините на гостоприемните му вътрешности. Втората чаша, макар и заредена с излишно високоволтажна разтопена лава, се оказала обаче твърде приятна на вкус. Тя допринесла за триумфалния напредък на факелното шествие, като прибавила към него духов оркестър с изключително мощен, но сладостен звук. Третата чаша сложила началото на фойерверките.

Уилям се почувствал по-добре – не душевно, а чисто физически. Израснал съществено в собствените си очи, видял с неподозирана яснота какъв хубав и умен мъж е, а загубата на Мъртъл Банкс изгубила кажи-речи цялото си епохално значение. В края на краищата, помислил си той и тутакси споделил това свое прозрение със сладура с насинено око, Мъртъл Банкс не била единствената на този свят.

– А сега какво ще ми препоръчаш? – потърсил мнението на мъжа с пуловера, тъй като цяла минута вече напразно се опитвал да изпеди от третата чаша поне една капка.

– Ами чакай да помисля – рекъл онзи, който явно странял от привързаност при вземането на съдбовни решения. – Когато брат ми Елмър изгуби любимото момиче, той пи неразредено ръжено уиски. Да, това пи брат ми Елмър – неразредена ръж! „Изгубих си момичето“, каза той, „та затуй ще пия ръжено, ама неразредено.“ Това ми рече, честна дума. Да, сър, неразредено ръжено.

– Що за човек е брат ти Елмър? – притеснено попитал Уилям. – Може ли да се осланяме на преценката му? Според теб заслужава ли доверие?

– Та той е собственик на най-голямата ферма за гъски в цяло южно Охайо!

– В такъв случай споровете са излишни – заключил чичо. – Което върши работа на гъска, притежаваща половин Охайо, става и за мен.

Бихте ли ми направили услугата – обърнал се той към гостоприемния барман – да попитате тези господа какво ще пият и да се залавят за работа.

Барманът го послушал и Уилям, след като опитал от странната течност пет-шест двойни, колкото да прецени дали му допада на вкус, открил, че дори много му допада, та си поръчал едно. След това се заел да циркулира сред новите си дружки, тук да потупва рамо, там да пошляпне гръб, а трети да попита как го нарича родната му майка.

– Искам всички вие – обявил той, след като се покатерил върху тезгяха за по-добра чуваемост – да ми дойдете на гости в Англия. През живота си не съм виждал физиономии, които толкова да ми харесват. Вие сте за мен много повече от родни братя. Затова грабвайте по една четка за зъби и тръгвайте с мен. Останете в къщата ми, докато ви омръзне. И най-вече ти, скъпи мой родни братко – добавил с грейнало лице и сълзи на очи по посока на мъжа с пуловера.

– Благодаря ти – трогнал се пуловерът.

– Какво каза? – не повярвал на ушите си Уилям.

– Казах „благодаря“.

Уилям бавно си свалил самото и навил ръкавите на ризата.

– Вие, господа, ще ми бъдете свидетели – тихичко промълвил той – за това как недопустимо бях обруган от този господин, който току-що недопустимо ме обруга. Не съм заядлив по природа, но щом някой иска да се бие с мен, аз съм насреща. А когато някой грозник по пуловер и каскет започне да ме обругава недопустимо, то аз незабавно предприемам мерки.

И с тези жарки слова Уилям Мълинър скочил от тезгяха, сграбчил противника си за гърлото и му ухапал дясното ухо. Последвала суматоха, по време на която някой изтръгнал яката на чичо ми, друг го уловил за дъното на панталона... усетил бързо раздвижване, лъхнал го свеж полъх... Миг по-късно с учудване установил, че седи на тротоара пред кръчмата. От вратата се подава ръка и метнала навън и шапката му. Той останал насаме с нощта и своите размисли.

Последните, както можете да се досетите, били от извънредно нередостно естество. Тъга и разочарование раздирали съществуването му подобно на непоносима физическа болка. Фактът, че родните му приятели, макар да им бил разпръсквал само сладост и да не им бил сторил нищо подсъдно, го били изхвърлили на твърдия паваж, бил най-тъжното нещо, което някога бил чувал, поради което поседял известно време и си поплакал.

След малко обаче се надигнал и, следвайки изключително трудоемка процедура, която изисквала грижливото поставяне на единия крак пред другия, после внимателното изтегляне на втория и преместването му с извънмерна деликатност пред третия, той започнал мъчителното си предвижване обратно към хотела.

На ъгъла поспрял. От дясната си страна забелязал нещо като парапет или желязна пръчка. Уловил се за нея и се заел да си почива.

Парапетът, към който се бил прикачил, принадлежал на тухлена къща от разновидност, предназначена още от проектантския си етап за прием на гости, кои на постоянни начала, кои срещу умерен седмичен наем. Това бил всъщност, както той би установил, стига зрението му да не било възпрепятствано от неизяснени възпрепятстватели и да можел да разчете табелата над вратата, „Пансионат за театрални таланти на госпожа Бюла О'Браян“.

Ала Уилям изобщо не ставал за четене на надписи. Светът бил обгърнат от непрогледна мъгла, а и на всичкото отгоре срещал големи затруднения с държането на очите си отворени. Затова не след дълго заровил брадичка в парапета и потънал в блажен сън.

Събудила го рязка светлина, навряна в очите му, и като положил усилие да ги откряне, видял, че прозорецът, срещу който стоял, сега бил ярко осветен. Сънят бил прояснил донякъде зрението му и благодарение на това Уилям установил, че стаята, в която надничал, се явява столова. Дългата маса била наредена за вечеря и гледката на този уют с неговите ножове, вилници и лъжици, в които се отразявала светлината на газената лампа, била толкова затрогваща и мъчителна, че дъхът му секнал.

Помела го вълна на небивала разчувственост. Мисълта, че той никога не ще има свой малък дом като този тук, го разтърсила с непоносима мощ от кърмата до предната палуба. Кое, питал Уилям, може да се сравни, ако искате да знаете, с милия сладък дом? Мъж, който си има мил сладък дом е мъж, на който всичко му е наред, докато мъж, който си няма мил сладък дом, е просто отломка, подхвърляна безмилостно от океана на живота. Ако Мъртъл Банкс била склонила да го вземе за съпруг, и той сега щял да си има мил сладък дом. Ала тя била отказала да го вземе за съпруг и той сега никога нямало да си има мил сладък дом. Мъртъл Банкс, решил Уилям, направо си просела един хубав ритник там, където си го просела.

Тази мисъл му доставила неочаквано удоволствие. Отново се почувствал в поносима физическа форма и, както по всичко личало, бил се

отърсил от лекото неразположение, на което неизвестно как се оказал подвластен. Краката му изгубили склонността да действат в пълна независимост от останалите чаркове на тялото му. Главата му се прояснила, а на всичкото отгоре бил завладян и от усещане за завидна сила. С две думи, ако някога в живота му е имало момент, когато той би бил в състояние да дари госпожица Банкс с един хубав ритник там, където си го просела, то този момент несъмнено бил сега и веднага.

И тъкмо понечил да се отблъсне от парапета, за да хукне да я издирва и да ѝ даде да разбере какво означава ти да лишиш един мъж като него от възможността да си има мил сладък дом, когато някой влязъл в стаята, в която той надничал, поради което решил да изчака и да проследи по-нататъшния развой на събитията.

Придобивката към интериора на трапезарията се оказала чернокожа прислужница. Тя политнала към масата под тежестта на огромен супник, съдържащ, както заподозрял Уилям, супа. Минута по-късно в стаята величаво нахлула едра госпожа с яркочлатна коса и седнала на масата срещу супника.

Инстинктът да наблюдаваш хората как се хранят е един от най-дълбоко вкоренените в човешката природа, поради което Уилям се ококорил напрегнато. Нямамо, казал си той, никаква неотложна необходимост да търчи през глава. Много добре му било известно къде се намира хотелската стая на Мъртъл. Можел да нахълта в нея по всяко време и да си я рита на воля. А междувреме много му се искало да погледа как хората ядат супа.

В следващия миг вратата повторно се отворила и в стаята в индийска нишка се извървяла малка процесия. И Уилям, впил пръсти в желязото, не можел да откъсне от нея оцъкдени очи.

Начело на процесията достолепно крачел възрастен мъж в кариран костюм с карамфил в петлицата. Висок бил метър и четиринайсет-петнайсет сантиметра, но военната осанка, с която се придвижвал скокливо, му придавала най-малко пет сантиметра отгоре. По петите го следвал по-млад мъж с очила, чийто ръст бил около метър и двайсет. А зад тях крачели един подир друг още шестима в низходяща ръстова градация, докато се стигнело да последния от редицата – доста дебел мъж с вълнен костюм и чехли, който нямамо начин да е повече от шейсет сантиметра висок, или по-скоро нисък.

Всички насядали около масата. Всички си получили порциите супа. А онзи с вълнения костюм, след като огледал лакомо блюдото, пъргаво си събул чехлите и като уловил ловко лъжицата с пръстите на краката

си, загребал с апетит.

Уилям Мълинър изпъшкарл глухо и политнал встрани.

Тежки времена били настъпили за моя чичо. Само преди минутка се самопоздравявал с отърсването от последниците от първото му алкохолно попълзновение след два̀сет и девет години на пълно въздържание. А ето че въздействието на опиянението се оказало далеч по-неотстъпчиво, отколкото бил допускарл.

Опиянен ли? Ха-ха! Думата дори приблизително не давала представа за състоянието, до което се бил довел с най-неподобаваща безотговорност. Та той си бил натаралянкан, пиян като смок, къркан до козирката, натряскан като моряк, фиркан колкото две казашки села. Единствено чрез упражняването на висша предпазливост и веща ловкост можел да се надява евентуално да се добере до спалнята си, без да скандализира целокупната американска общественост.

Разбира се, ако разходката му през онази нощ го била отвела само няколко метра по-нататък от вратата на Майк, той би се убедил в съществуването на едно крайно просто обяснение на зрелището, което токущо наблюдавал. Още две-три крачки по улицата биха го отвели при Вариететния театър на Сан Франциско, чиито огромни плакати оповестявали двуседмичните гастроли на

<p>ДЖУДЖЕТАТА НА МЪРФИ ПО-ГОЛЕМИ И ПО-МОЖЕЩИ ОТ ВСЯКОГА</p>

Ала той дори не подозирал за тяхното съществуване и няма да преувелича, ако заявя, че нажежено желязо пронизвало душата на Уилям Мълинър.

Той щял да изтърпи мъжествено временното отвинтване на краката си от ставите. Можел да се примири с неприятния, но относително поносим факт, че милиарди пчели ползвали главата му за кошер. Но пълното разхлопване на дъската, причинило видения и халюцинации, било краят на всички краища.

Уилям винаги се гордеел с остротата на умствените си заложби и възприятия. През цялото мъчително дълго пътешествие с кораба, докато Дезмънд Франклин ръсел наляво и надясно спомени, илюстриращи неговата сърцатост като мъж на действието, Уилям Мълинър се тешал с убеждението, че в мозъчно отношение би го смлял на пух и прах по всяко време на деня и нощта. А ето че сега бил изгубил и това предимство пред съперника си. Защото Франклин, колкото и да бил маломерен в

интелектуално отношение, не бил чак толкова зян, та да си въобрази, че е видял как половин метров мъж си сърба супата с посредничеството на пръстите на краката. Страховитите дълбини на мозъчния упадък били запазена марка само за Уилям Мълинър.

В мрачна замисленост се добрал до хотела си. В дъното на коридора зърнал Мъртъл Банкс в задълбочен разговор с Франклин, ала всяко желание да я рита където си заслужава го било напуснало безвъзвратно. С увиснала глава влязъл в асансьора и бил отнесен нагоре към стаята си.

Там се съблякъл с максималната бързина, на която били способни треперещите му пръсти. Покатерил се в леглото, когато то се приближило към него след втората си обиколка на стаята, легнал и вперил в пространството невиждащи очи. Бил прекалено разстроен, за да изгаси лампата, и лъчите ѝ осветявали красивия таван, който се вълнувал над него.

Явно, размишлявал той, майка му е била ръководена от някаква остра наложителност, когато го заклела да се въздържа от алкохолни попълзновения. Очевидно е била посветена в семейна тайна, грижливо пазена от детските му уши. Мрачна тайна за фатална Мълинърова слабост. „Уилям не бива нивга да научи!“, вероятно си е казала тя, когато са споделили с нея легендата за това как всеки Мълинър от векове насам е умирали в ноктите на делириум тременс, жертва на смъртоносната коварна течност. А тази нощ, въпреки всичката нежна майчина загриженост, той сам разкрил тайната на своя прокълнат род.

Ето, сега вече му било ясно, че разклатеното зрение било едва първата стъпка към общата деградация, наречена Проклятието на Мълинърони. Много скоро щял да бъде изоставен и от слуха си, после щял да загуби и останалите си усещания.

Седнал в леглото, защото му се сторило, че докато се взираше към тавана, една значителна част от него се откъснала от родителското тяло и тупнала звучно на пода.

Уилям Мълинър се загледал тъпо натам. Знаел, разбира се, че става дума за халюцинация. Но каква невероятна халюцинация! Ако не владее новопридобитото знание за себе си, щял да се закълне без страх някой да му запротиворечи, че над главата му зее двуметрова дупка, а по пода се стеле прах, в съпровод от купища мазилка.

Да, очите го мамели, а ето че дошъл ред и на ушите. До тях достигнала илюзорна врява от писъци и истерични крясъци. Ако това се било случило вчера, той би се заклел, че коридорът е изпълнен с тичащи крака и шуращ се, обезумял народ. Светът на неговия кошмар се претъпкал с трясъци, тъпи и остри удари и какви ли не други звукови оформления.

Ледените пръсти на страха се впили в сърцето на Уилям. Нямамо съмнение, че слуховите му възприятия вече били отпочнали гаврата си с него.

Цялото му същество се противяло да извърши окончателния експеримент, ала той все пак се насиллил да стане от леглото. Протегнал пръст към най-близкото парче мазилка, ала го отдръпнал с глухо стенание. Да, опасенията му се потвърдили. Усетът му за допир също се бил повредил. Купчината мазилка, макар да била плод на алкохолното му въображение, се усещала като съвсем твърда и осезателна.

Значи туй то! Една нищо и никаква относително празнична вечер в кръчмата на Майк и той вече бил достигнат от Проклятието на Мълинърови. Само час след поглъщането на първата чаша в своя иначе праведен живот, той бил лишен от зрение, слух и усет за допир. Браво бе, обърнал се той с горчивина към Проклятието, не си губиш времето.

Докато се катерел обратно в леглото, имал чувството, че две от стените се срутили. Затова затворил очи, за да не става свидетел на повече безобразия, и почти веднага сънят, наричан също най-добрия лек на природата, му донесъл забрава. Миг преди да се унесе, въображението му докладвало, че още една стена се е сгромолясала.

Уилям Мълинър бил от непробудните поспаланковци, та минали много часове, преди съзнанието му да се върне на мястото си. Събудил се и се огледал с изумление. Лепливият ужас от предишната нощ бил преминал и сега, макар и измъчван от непоносим главобол, той просто знаел, че вижда нещата такива, каквито са.

И все пак му се сторило странно, че видяното не е останка от някакъв кошмар. Светът не само че бил жълтеникав и някак размазан по ръбовете, ами за една нощ успял да промени и самата си същност. Там, където преди осем часа имало стена, сега зеели открити простори, ярко осветени от утринното слънце. Таванът се въргялял по пода, а единствено то, останало от скъпа стая в скъп хотел, било леглото. Много странно, казал си той, и крайно нередно.

Тук размислите му бил прекъснати от нечий глас.

– Господин Мълинър! – ахнал гласът.

Уилям се обърнал и, бидейки, като всички Мълинърови, самата благопристойност и скромност, побързал да се гмурне под завивките. Защото гласът принадлежал на Мъртъл Банкс. И тя стояла наред саята му!

– Господин Мълинър!

Уилям предпазливо надникнал навън. Чак тогава забелязал, че благоприличието не било нарушено, както му се било сторило. Госпожица

Банкс не се намирала вътре в стаята му, а в коридора. Просто междинната стена липсвала. Раздрусай душевно, но не и успокоен, той седнал, като се увил с чаршафите до уши.

- Да не би да сте още в леглото? – задъхано недоумявало момичето.
- Много ли е късно? – притеснил се Уилям.
- Нима сте били тук през цялото това време!
- Кое време?
- Земетресението.
- Какво земетресение?
- Снощното земетресение.

– А, това земетресение! – небрежно подхвърлил Уилям. – Стори ми се по едно време, че нещо се клати. Като падна таванът, си рекох „Да пукна, ако това не е земетресение!“. После изпопадаха стените и си казах „Да, май наистина е земетресение“. Накрая се обърнах и заспах.

Мъртъл Банкс го наблюдавала с очи, които му се видели същински звезди близначки, макар да били оцъкдени като на охлюв.

- Вие сте най-храбрият мъж на този свят! Уилям се изсмял.

– Е, може да не прекарвам живота си в преследването на нещастни акули с джобно ножче в ръка, но винаги успявам да запазя хладнокръвие в кризисни моменти. Ние Мълинърови сме си такива. Малко приказваме, но сме изпълнени с каквото трябва.

И сграбчил главата си с две ръце. Остра болка му напомнила колко много е изпълнен с каквото трябва, та чак се изплашил да не се изплиска.

- Какъв герой! – едва чуто шепнело момичето.

– А къде е годеникът ви в това ясно слънчево утро? – небрежно попитал Уилям. Мъка му било да споменава онзи, но трябвало да й покаже, че Мълинърови умеят без много врява да си пият горчивото лекарство.

Тя потреперила.

- Нямам годеник – казала.
- Но нали ми казахте, че вие и Франклин...

– Вече не съм сгодена за господин Франклин. Снощи, когато започна земетресението, аз му извиках да ми се притече на помощ, а той само подхвърли през рамо едно забързано „Друг път“ и изчезна като изстрелян с ловна пушка. Не бях виждала мъж да бяга с такава бързина. Тази сутрин развалих годежа – завършила тя с презрителен смях. – Акули и джобни ножчета! Ако питате мен, той през живота си една акула не е убил!

– А дори да е убил – рекъл Уилям, – какво от това? Колко често в брака изниква необходимостта да трепем акули с джобни ножчета? На един съпруг не са му необходими зрелищни авантюристични дарби, а стабилен характер, топъл и великодушен нрав и любящо сърце.

– Колко сте прав! – замечтано мърморело момичето.

– Мъртъл, аз ще бъда точно такъв съпруг. Стабилният характер, топлият нрав и любящото сърце са на твоё разположение. Ще ги приемеш ли?

– Да – казала Мъртъл Банкс.

Това (заклучи господин Мълинър) е историята на любовта на моя чичо Уилям. Затова ще разберете откъде най-големият му син и мой братовчед Д.З.С.Ф. Мълинър носи името си.

– Д.З.С.Ф.? – учудих се аз.

– Джон Земетресението Сан Франциско Мълинър – поясни моят приятел.

– В Сан Франциско никога не е имало земетресение – каза калифорниецът. – Само пожар.

КРАЙ

© 1927 П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse
The Story of William, 1927

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус
СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ
Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева

Художествено оформление: Момчил Колчев

Печатни коли 38. Формат 84/108/16

ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997

Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново

ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE
Very Good Jeeves
Carry on Jeeves
Young Men In Spats
Eggs, Beans and Crumpets
Meet Mr. Mulliner
Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4570>]